ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ MICHEL DELINES

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙ ΕΝΟΣ ΦΟΝΙΑ

— Πρωτοῦ νὰ μὲ βάλουν ἐδῶ μέσα στὴ φυλακή, ἄρχισε νὰ διηγεῖται ὁ Γκαραγκοῦ, ἕνας νέος μουζίκος μὲ ἀδρὰ χαρακτηριστικά. Ζοῦσα στὸν κάμπο μαζὶ μὲ τὰ γονικά μου. Ὁ τόπος μας ἐκεῖ εἶνε γεμάτος ἀπὸ δάση κι' ἀπὸ βάλτους, ἀλλὰ ποτὲ δὲν μοῦ πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ νὰ τὸν ἀφήσω καὶ νὰ πάω ἀλλοῦ. Τὸν εἶχα συνηθίσει καὶ ἐξ ἄλλου ἦταν ἡ πατρίδα μου...

... Ποτὲ ἐπίσης δὲν εἶχα σκεφτεῖ νὰ κάνω κακό, καὶ ὅμως νὰ ποῦ βρίσκομαι τώρα στὴ φυλακή. Αὐτὸ σημαίνει πὼς ἐκεῖνο ποῦνα γραμμένο, πρέπει νὰ γίνῃ καὶ πὼς κανέναις δὲν μπορεῖ ν' ἀποφύγῃ τὸ μοιραῖο.

... Στὸ χωριό μου ἦταν μιὰ κοπέλλα, ποὺ εἶχε παντρευτεῖ ἕνα στρατιώτη καὶ ζοῦσε μόνη της μέχρις ὅτου ἀπολυθῇ ὁ ἄντρας της ἀπ' τὸ στρατό. Τὴν ἔλεγαν Παρανία κι' ἦταν ὄμορφη, ἄσπρη καὶ παχουλή.

... Γιὰ νὰ μὴ σᾶς τὰ πολυλογῶ, χωρὶς νὰ καταλάβω κι' ἐγὼ πῶς, ἀγάπησα τὴν Παρανία. Ἀνταμωνόμουν συχνὰ μαζύ της στὰ πηγάδια, στὸν κάμπο, στὰ δάση καὶ τῆς ἔλεγα κομμὰ λέξι, τῆς ἔρριχνα καμμὰ ματιά.

... Ὅταν τὴν κύτταζα, ἀνατρίχιαζα καὶ μοῦρχόταν νὰ τὴν πάρω στὴν ἀγκαλιά μου καὶ νὰ μείνω ἀκίνητος μαζύ της. Πολλὲς φορὲς καθόμουν στὸ παράθυρο τῆς ἴσιμπας μου καὶ περνμένα νὰ περάσῃ. Ἄπα περνοῦσε αὐτή, εἶχα τὴν ἐντύπωσι πὼς ὅλα γύρω μου πάρνανε μιὰ λάμψη ξαφνική.

...Ὅταν τὴν πρωταντίκρυσα, ἦταν κοντὰ στὸ πηγάδι κι' ἔβγαζε νερό. Μοῦ φαίνεται πὼς τὴν ἔχω ἀκόμα μπροστά μου. Εἶχε κατεβάσει τὸν κουβᾶ μέσα στὸ πηγάδι καὶ προσπαθοῦσε μὲ κόπο νὰ τὸν ἀνεβάσῃ.

— Εἶνε πολὺ βαρὺς ὁ κουβᾶς ; τὴ ρώτησα.

— Ναί, πολὺ βαρύς, μοῦ ἀπάντησε.

... Μονάχα αὐτὰ τὰ λόγια ἀλλάξαμε τὴν πρώτη φορά. Θέλησα νὰ τῆς πῶ κάτι ἀκόμα, ἀλλὰ φοβήθηκα. Αὐτὴ ὅμως εἶχε προσέξει τὴν ταραχή μου. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα, ποὺ ξαναπῆγε στὸ πηγάδι, πῆγα κι' ἐγὼ πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ στάθηκα κάπως παράμερα, χωρὶς νὰ εἰπῶ λέξι. Ἔνοιωθα πὼς ἔτρεμα καὶ μὲ δυσκολια ἔπαιρνα τὴν ἀναπνοή μου.

— Τί ἀλλοιώτικη ὄψι ποιῆχεις σήμερα ! μοῦ εἶπε ἡ Παρανία. Μήπως ἐτσακώθηκες μὲ κανέναν ;

... Κι' ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν τῆς ἀπάντησα, ἐξακολούθησε :

— Μήπως εἶσαι ἄρρωστος ; Πές μου το, γιατὶ ἐγὼ εἶμαι λιγάκι μάγισσα καὶ μπορῶ νὰ σὲ γιατρέψω...

... Καθὼς ἔσκυψε ὕστερα νὰ τραβήξῃ πάνω τὸν κουβᾶ, εἶδα τὸ στῆθος της ποὺ ἦταν ἄσπρο σὰν τὸ γάλα. Μὴ μπορῶντας νὰ κρατηθῶ περισσότερο, ὥρμησα ἀπάνω της, τῆς ἄρπαξα τὸν κουβᾶ καὶ τὴ φίλησα. Τὴ φίλησα μ' ὅλη τὴ δύναμί μου !...

... Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Ἀπὸ τότε ὅμως πρόσεξα πὼς μὲ ἀπέφευγε. Ὅπου μ' ἔβλεπε, ἔστριβε ἀπ' ἄλλοῦ κι' ἔξαφανιζόταν.

... Μιὰ μέρα, ἐπὶ τέλους, κατώρθωσα νὰ τὴν ἀνταμώσω καὶ τῆς εἶπα :

— Γιατί, Παρανία, δὲν ἔρχεσαι πειὰ στὸ πηγάδι ; Μήπως δὲν σοῦ ἀρέσω πειά ;

... Ἐκείνη μισόκλεισε τὰ μάτια της καὶ δὲν μοῦ ἀποκρίθηκε.

— Γιατὶ δὲν μ' ἀγαπᾶς ; ἐξακολούθησα. Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς ἐσένα !...

— Μπᾶς καὶ σοῦ πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ πὼς μπορεῖς νὰ μὲ κάνῃς ὅ,τι θέλεις ; μοῦ φώναξε τότε. Μπᾶς καὶ νόμισες ὅτι θὰ γινόσουν τύραννός μου ; Μάθε λοιπὸν πὼς ἐγὼ ἀγαπῶ ὅποιον μοῦ ἀρέσει !...

... Κι' ἔφυγε τρεχάτη. Ἐγὼ γύρισα στὸ σπίτι, ὅπου τὰ γονικά μου μ' ὑποδέχτηκαν μὲ χαρίνιες, γιατὶ ἀντὶ νὰ δουλεύω, ἔχανα τὸν καιρό μου κυνηγώντας τὴν Παρανία κι' εἶχα γίνει περίγελως τοῦ χωριοῦ.

... Σὲ δυὸ μέρες ἔφυγα ἀπὸ τὸ χωριὸ καὶ τράβηξα γιὰ τὸ δάσος, ὅπου θὰ καθόμουν ὅλο τὸ χειμῶνα καὶ θἄχανα χάρβουνα.

... Εἶχα βρεῖ τὴν ἡσυχία μου πειὰ κι' ἤμουν σχεδὸν εὐτυχισμένος. Δούλευα μ' ὄρεξι ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ μονάχα τὸ βράδυ ποὺ καθόμουν στὸ τζάκι, μοῦ φαινόταν πὼς ἔβλεπα νὰ ξεπροβάλλῃ μέσ' ἀπ' τὶς φλόγες ἡ Παρανία. Ἔφτιανα τότε κατὰ γῆς, ἔκανα τὸ σταυρό μου κι' ἔτσι γλύτωνα ἀπ' τὸν πειρασμό.

... Σὰν ἤρθε ἡ ἄνοιξι, οἱ καρβουνάριδες ἄφησαν τὰ δάση καὶ γύρισαν στὰ χωριά, γιὰ ν' ἀρχίσουν τὶς δουλειὲς τοῦ κάμπου. Μαζύ τους γύρισα κι' ἐγώ. Τὸ πρῶτο πρόσωπο ποὺ ἀντάμωσα, μπαίνοντας στὸ χωριό, ἦταν ἡ Παρανία. Μόλις μ' εἶδε, ἦρθε πρὸς τὸ μέρος μου χαμογελῶντας. Ἐγὼ θέλησα νὰ τῆς γυρίσω τὴ ράχη, ἀλλὰ μιὰ ἀκατανίκητη δύναμι μ' ἔσπρωχνε κοντά της.

— Καλημέρα, Παρανία ! τῆς εἶπα.

— Καλημέρα, μοῦ εἶπε. Καζάντησες πολλὰ στὸ δάσος ;

— Γιατὶ μὲ κορροϊδεύεις, Παρανία ;

— Τί, μήπως δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα ; Μήπως ἔχεις σκοπὸ νὰ μοῦ τὸ ἀπαγορέψῃς ;

— Ἄφησε τ' ἀστεῖα, Παρανία, καὶ πές μου εἰλικρινά, μ' ἀγαπᾶς ἢ ὄχι ;

... Ἐκείνη μὲ κύτταξε κάτω ἀπ' τὸ σάλι της καὶ δὲν μοῦ ἀπάντησε, ἐξακολουθῶντας νὰ γελᾶ.

— Φανταζόμουν πὼς εἶχα λυτρωθεῖ ἀπ' τὴν ἀγάπη σου, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσα, τῆς εἶπα θυμωμένος.

— Εἶχες πάει λοιπὸν νὰ δουλέψῃς γιὰ νὰ μὲ ξεχάσῃς ; μὲ ρώτησε

— Ναί, Παρανία...

— Γιατὶ δεν μὲ ξέχασες τότε ;

... Κι' ἔκαμε νὰ φύγῃ. Ἐγὼ ὅμως τὴν ἐσφίξα στὴν ἀγκαλιά μου καὶ τὴν ἀνάγκασα νὰ μείνῃ στὴ θέσι της.

— Δὲν θὰ φύγῃς, τῆς εἶπα, προτοῦ μοῦ δώσῃς μιὰ ἀπαντησι.

— Μὰ τί ζητᾶς ἀπὸ μένα ; Ξέρεις καλὰ πὼς ἔχω ἄντρα, κι' εἶνε μάλιστα πολὺ καλός.

— Ναί, ἀλλὰ εἶνε στρατιώτης καὶ λείπει.

— Θὰ γυρίσῃ ὅμως μιὰ μέρα καὶ θὰ σοῦ ζητήσῃ λογαριασμὸ γι' αὐτὰ ποὺ μοῦ κάνεις, καὶ τότε ἀλλοίμονό σου !

... Ἔβραζα ὁλόκληρος ἀπὸ θυμό. Μοῦρχόταν ἐκείνη τὴ στιγμὴ νὰ τὴν πάσω καὶ νὰ τὴν κάνω κομμάτια. Ὡστόσο ὅμως κρατήθηκα, γιατὶ σκέφτηκα πὼς μὲ τὴν τρέλλα μου θὰ τὰ κατέστρεφα ὅλα.

... Ἀναγκάστηκα τότε νὰ τῆς ἀραδιάσω τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν φίλων της, ποὺ τοὺς ἤξερε ὅλο τὸ χωριό, ἀπὸ τὸν Τασταρῶφ τὸν ταχυδρόμο ὥς τὸ δασοφύλακα.

— Λοιπόν, τὴ ρώτησα, ἐγὼ δὲν ἀξίζω ἴσα μ' αὐτούς ; Γιατὶ δὲν μὲ θέλεις ;

... Ἐκείνη μοῦ ἔρριξε μιὰ σχεδὸν ἀδιάφορη ματιά καὶ πρὶν φύγῃ μοῦ εἶπε :

— Πρόσεχε, κακομοίρη μου, γιατὶ θἄχουμε κακὰ ξεπερδέματα...

... Βασανίστηκα πολὺ μὲ τὴ θύμησι αὐτῆς τῆς γυναίκας, ποὺ μὲ παρακολουθοῦσε παντοῦ καὶ μοῦ ἀφαιροῦσε κάθε ὄρεξι γιὰ δουλειά. Τῆς ὑποσχέθηκα νὰ τῆς δώσω χρήματα, τὴ φοβέρισα πὼς θὰ τὴ σκοτώσω, μὰ ἐκείνη δὲν ἄκουγε τίποτε, ἦταν ἀνένδοτη. Πολλὲς φορὲς περνοῦσε δίπλα μου γιὰ νὰ μὲ κορροϊδέψῃ :

— Βλέπεις αὐτὸ τὸ σάλι ; μοῦ εἶπε μιὰ μέρα. Μοῦ τὸ χάρισε ὁ φίλος μου ὁ δασοφύλακας... Καὶ γελοῦσε, γελοῦσε περιφρονητικὰ κι' ἀουνείδητα.

... Μιὰ μέρα ἔμαθα πὼς εἶχε πάει στὸ δάσος γιὰ νὰ μαζέψῃ μανιτάρια. Πῆγα λοιπὸν κ' ἐγὼ κατὰ κεῖ, ἀφοῦ ἔβαλα ἕνα μαχαῖρι στὸ ζουνάρι μου. Σᾶς ὁρκίζομαι πὼς δὲν εἶχα κακοὺς σκοπούς. Οἱ μουζίκοι ἄλλωστε φοροῦν πάντα μαχαῖρι στὸ ζουνάρι τους.

...Μόλις τὴν ἀντάμωσα, πρὶν ἀκόμα τὴ χαιρετίσω, ἄρχισε νὰ γελᾷ.

— Μήπως ἦρθες κι' ἐδῶ γιὰ νὰ μὲ κυνηγήσῃς ; μοῦ εἶπε πειραχτικά.

... Τὸ αἷμα ἀνέβηκε ἀμέσως στὸ κεφάλι μου. Τὰ μάτια μου θόλω-

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΗΣ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑΣ ΦΥΡΕ

ΜΙΑ ΠΙΣΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

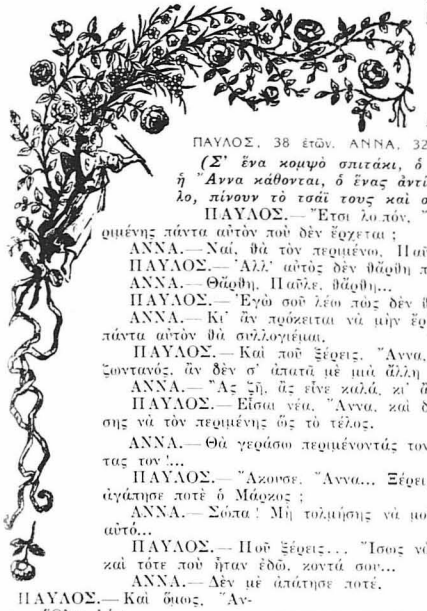

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΠΑΥΛΟΣ, 38 ἐτῶν. ΑΝΝΑ, 32 ἐτῶν.

(Σ' ἕνα κομψὸ σπιτάκι, ὁ Παῦλος καὶ ἡ Ἄννα κάθονται, ὁ ἕνας ἀντίκρυ στὸν ἄλλο, πίνουν τὸ τσαΐ τους καὶ συνομιλοῦν).

ΠΑΥΛΟΣ.— Ἔτσι λοιπόν, Ἄννα, θὰ περιμένῃς πάντα αὐτὸν ποὺ δὲν ἔρχεται ;

ΑΝΝΑ.— Ναί, θὰ τὸν περιμένω, Παῦλε.

ΠΑΥΛΟΣ.— Ἀλλ' αὐτὸς δὲν θἄρθῃ ποτέ.

ΑΝΝΑ.— Θἄρθῃ, Παῦλε, θἄρθῃ...

ΠΑΥΛΟΣ.— Ἐγὼ σοῦ λέω πὼς δὲν θἄρθῃ, Ἄννα.

ΑΝΝΑ.— Κι' ἂν πρόκειται νὰ μὴν ἔρθῃ ποτέ, ἐγὼ πάντα αὐτὸν θὰ συλλογιέμαι.

ΠΑΥΛΟΣ.— Καὶ ποῦ ξέρεις, Ἄννα, ἂν δὲν εἶνε ζωντανός, ἂν δὲν σ' ἀπατᾶ μὲ μιὰ ἄλλη γυναῖκα ;

ΑΝΝΑ.— Ἄς ζῇ, ἂς εἶνε καλά, κι' ἂς μὲ ἀπατᾶ.

ΠΑΥΛΟΣ.— Εἶσαι νέα, Ἄννα, καὶ δὲν θὰ μπορέσῃς νὰ τὸν περιμένῃς ὡς τὸ τέλος.

ΑΝΝΑ.— Θὰ γεράσω περιμένοντάς τον καὶ ἀγαπώντας τον !...

ΠΑΥΛΟΣ.— Ἄκουσε, Ἄννα... Ξέρεις τάχα ἂν σ' ἀγάπησε ποτὲ ὁ Μάρκος ;

ΑΝΝΑ.— Σώπα ! Μὴ τολμήσῃς νὰ μοῦ τὸ ξαναπῇς αὐτό...

ΠΑΥΛΟΣ.— Ποῦ ξέρεις... Ἴσως νὰ σ' ἀπατοῦσε καὶ τότε ποὺ ἦταν ἐδῶ, κοντά σου...

ΑΝΝΑ.— Δὲν μὲ ἀπάτησε ποτέ.

ΠΑΥΛΟΣ.— Καὶ ὅμως, Ἄννα... Ὅλοι λένε...

ΑΝΝΑ— Δὲν θέλω νὰ ξέρω τί λένε οἱ ἄλλοι.

ΠΑΥΛΟΣ.— Λένε ὅ,τι εἴδαμε, ὅ,τι ἀκούσαμε.

ΑΝΝΑ.— Σώπα !... Σώπα, σὲ παρακαλῶ.

ΠΑΥΛΟΣ.— Ἄννα... Σοῦ ὁρκίζομαι ὅτι τὰ εἶδα κι' ἐγώ, μὲ τὰ μάτια μου.

ΑΝΝΑ.— Λὲς ψέματα, γιὰ νὰ μὲ καταφέρῃς νὰ σ' ἀγαπήσω.

ΠΑΥΛΟΣ.— Τὸν εἶδα σοῦ λέω στὴ λεωφόρο τῶν Καστανιῶν νὰ φιλῇ τὴ Ρόζα, τὴν κόρη τοῦ Ζάν.

ΑΝΝΑ.— Εἶνε μεγάλο ψέμμα αὐτὸ ποὺ λές, Παῦλε. Εἶνε συκοφαντία !... Εἶδες ἐσὺ μὲ τὰ μάτια σου τὴ Ρόζα καὶ τὸ Μάρκο νὰ φιλιοῦνται ;

ΠΑΥΛΟΣ.— Σοῦ ὡρκίστηκα ὅτι τοὺς εἶδα.

ΑΝΝΑ.— Καὶ γιατί μοῦ τὸ λές ; Γιατί νὰ μοῦ τὸ πῆς ;...

ΠΑΥΛΟΣ.— Γιὰ νὰ μὴ λυπᾶσαι τόσο, ἂν ὁ Μάρκος χάθηκε στὸν πόλεμο.

ΑΝΝΑ.— Φιλοῦσε τὴ Ρόζα ;... Τὴ Ρόζα, εἶπες ; Γιατί ;... Γιατί τὴ Ρόζα ; Εἶνε πιὸ ὄμορφη ἀπὸ μένα αὐτή ; Μπορεῖ νὰ τὸν ἀγαπήσῃ περισσότερο ἀπὸ ὅσο τὸν ἀγάπησα ἐγώ, αὐτὴ ἡ ἁπλοΐκή κοπέλλα ;

ΠΑΥΛΟΣ.— Ἡ Ρόζα εἶνε μιὰ γυναῖκα ἐπιπόλαιη ἀλλὰ καὶ γοητευτική. Εἶνε ἀπὸ τὶς γυναῖκες ποὺ ξελογιάζουν καὶ τοὺς πιὸ πιστοὺς ἄντρες.

ΑΝΝΑ.— Δὲν πιστεύω νὰ τὴν ἀγαποῦσε... Ἔτσι μόνο θὰ τὴν εἶχε ποθήσει γιὰ μιὰ στιγμή.

ΠΑΥΛΟΣ.— Αὐτὸ θὰ πῇ ὅτι εἶχε πάψει πειὰ νὰ ποθῇ ἐσένα. Κι' ὅταν ἕνας ἄντρας πάψῃ νὰ ποθῇ, παύει καὶ ν' ἀγαπᾶ.

ΑΝΝΑ.— Κι' ὅμως, ὁ Μάρκος δὲν ἔπρεπε νὰ μ' ἀπατήσῃ. Τὸν ἀγαποῦσα τόσο !...

ΠΑΥΛΟΣ.— Δὲν ἦταν ἄξιός σου, Ἄννα. Ἐνῶ ἐγὼ σ' ἀγαπῶ ἀληθινά. Ἐγὼ σ' ἀγαποῦσα καὶ πρὶν νὰ παντρευτῆς μὲ τὸ Μάρκο. Κι' ὅμως προτίμησες αὐτὸν ἀπὸ μένα. Ἐγὼ ὅμως σ' ἀγαποῦσα πάντα. Σ' ἀγαποῦσα μ' ὅλη μου τὴν καρδιά.

ΑΝΝΑ.— Μὴ μοῦ θυμίζῃς τὰ παλιά... Ἀφησέ με νὰ γελέμαι καλύτερα. Ναί, ναί, ἔτσι εἶνε. Δὲν μ' ἀπάτησε ποτὲ ὁ Μάρκος. Ἦταν ἕνας ἀπ' τοὺς πιὸ ὡραίους καὶ πιὸ καλοὺς συζύγους τοῦ κόσμου.

ΠΑΥΛΟΣ.— Ἕνας σύζυγος ποὺ ἀπατοῦσε τὴ γυναῖκα του...

ΑΝΝΑ.— Τί ἔψαγαν αὐτὸς ἂν ἡ γυναῖκες τὸν ἐρωτευόντουσαν ; Τί ψάχνει ἂν εἶνε ὄμορφος καὶ τραβᾶει τὶς καρδιὲς τῶν κοριτσιῶν, μὲ τὶς χάρες του ;

ΠΑΥΛΟΣ.— Εἶσαι ἀκατανόητη, Ἄννα. Δὲν μπορεῖς λοιπὸν νὰ τὸν μισήσῃς.

ΑΝΝΑ.— Ναί, δὲν μπορῶ... Δὲν μπορῶ...

ΠΑΥΛΟΣ.— Εἶσαι περήφανη, Ἄννα. Δὲν θὲς νὰ ὁμολογήσῃς ὅτι σὲ πείραξε αὐτὸ ποὺ σοῦ εἶπα.

ΑΝΝΑ.— Ναί, Πικράθηκα πολύ... Μόλις μοῦ τὸ εἶπες, ἡ καρδιά μου ράγισε... Μὰ τώρα ποὺ σκέττομαι τὸ πρᾶγμα πιὸ ψύχραιμα, βλέπω πὼς δὲν ἔχεις δίκηο. Ὄχι, ὄχι... Κι' ἂν ὁ Μάρκος εἶχε σχέσεις μὲ τὴ Ρόζα, ἡ σχέσεις αὐτὲς θὰ ἦσαν ἐντελῶς ἐπιπόλαιες...

ΠΑΥΛΟΣ.— Ἔστω... Ἀλλὰ δὲν καταλαβαίνεις, Ἄννα, ὅτι ἕνας ἄνθρωπος τόσο ἀδύνατον χαρακτῆρος, ποὺ παρασύρεται τόσο εὔκολα, δὲν εἶνε δυνατὸν ἂν ζῇ σήμερα καὶ βρίσκεται μακρυά σου, δὲν εἶνε δυνατὸν λέω, νὰ σὲ θυμᾶται ἔτσι ὅπως τὸν θυμᾶσαι ἐσύ ;... Ναί, Ἄννα, ἔτσι εἶνε. Θἄχῃ στήσει μιὰ καινούργια φωλιά... Θἄχῃ μιὰ γυναικοῦλα ὡραία ποὺ θὰ τὴν ἀγαπᾶ... Καὶ ἴσως θὰ ἔχῃ καὶ παιδιά... Ἐνῶ ἐσύ, ἐσὺ λυώνεις ἐδῶ, ὁλομόναχη...

ΑΝΝΑ.— Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ εἶνε ἔτσι. Νὰ ζῇ, νὰ εἶνε εὐτυχισμένος καὶ ἂς μ' ἔχει ξεχάσει ἐμένα.

ΠΑΥΛΟΣ.— Δὲν ζηλεύεις, Ἄννα ; Τί εἶδους ἀγάπη εἶνε ἡ δική σου ; Ὅποιος ἀγαπᾶ, ζηλεύει.

ΑΝΝΑ.— Ναί, ἀλλὰ γιὰ σκέψου... Παρὰ νὰ εἶνε πεθαμένος, παρὰ νὰ λυώνῃ μέσα στὴ μαύρη γῆ ἡ νειότη του, πιὸ καλὰ νὰ ζῇ καὶ νὰ μ' ἀπατᾶ.

ΠΑΥΛΟΣ. ***(ἀλλάζοντας τρόπο γιὰ νὰ τὴν μεταπείσῃ).***— Τί νὰ σοῦ πῶ, Ἄννα... Περισσότερο πιστεύω ὅτι θὰ εἶνε νεκρός. Τόσα χρόνια πέρασαν καὶ δὲν μάθαμε τίποτε γι' αὐτόν.

ΑΝΝΑ.— Ἂν εἶνε πεθαμένος τότε κι' ἐγὼ εἶμαι μιὰ πεθαμένη.

ΠΑΥΛΟΣ.— Δὲν θὰ ξαναγνρίσῃ, Ἄννα.

ΑΝΝΑ.— Γιὰ μένα ὅλο ἔρχεται... Γιὰ μένα ὅλο ξεκινάει κι' ἔρχεται... Αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ καταλάβῃ κανένας ἄλλος ἀπὸ μένα... Γιὰ μένα κάθε μέρα ποὺ ξημερώνει εἶνε ἡ μέρα ποὺ θὰ μοῦ τὸν φέρῃ. Κι' ὅταν περάσῃ ἡ μέρα αὐτή, χωρὶς νὰ ἔρθῃ ἐκεῖνος, τότε ἐλπίζω πὼς θἄρθῃ τὴν ἄλλη μέρα. Καταλαβαίνεις, καταλαβαίνεις, Παῦλε ;... Ὡς τὴν τελευταία μου πνοὴ θὰ τὸν περιμένω. Κι' ἂν δὲ ἔρθῃ ζωντανὸς ἐνόσῳ ζῶ, θἄρθῃ νὰ μὲ πάρῃ νεκρός, τὴν ὥρα τοῦ θανάτου μου ! Μπορεῖς νὰ μοῦ ὁρκίζεσαι ὅσο θὲς ὅτι μ' ἔχει ἀπατήσει μ' ὅλες τὶς γυναῖκες τῆς ἐπαρχίας. Ἐγὼ ζωντανὸ ἢ νεκρὸ θὰ τὸν περιμένω. Μπορεῖ νἄχῃ φιλήσει χιλιάδες ἄλλες γυναῖκες στὸ στόμα. Μὰ ἀπὸ καμμιᾶς ἄλλης γυναίκας τὰ χείλη δὲν ἔχει πιῇ ὅλη τὴ ψυχή της, ὅπως ἀπὸ τὰ δικά μου... Εἶνε δικός μου, πάντα δικός μου. Κι' εἶμαι πάντα δική του, στὴ ζωὴ καὶ στὸ θάνατο !... Καταλαβαίνεις ;

ΠΑΥΛΟΣ.— Καταλαβαίνω ὅτι ἡ ἀγάπη σου εἶνε ὑπεράνθρωπη κι' ὅτι τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ τὴ νικήσῃ.

ΑΝΝΑ.— Πήγαινε λοιπὸν τώρα... Καὶ μὴν ξαναἔρθῃς ποτὲ πειά, ἐδῶ... Ὡς τώρα σ' ἐδεχόμουν σὰν φίλο, σὰν ἀδερφό. Μὰ τώρα, ποὺ θέλησες νὰ μοῦ κλονίσῃς τὴν ἀγάπη μου καὶ τὴν πίστι μου στὸ Μάρκο, τώρα πειὰ δὲν σ' ἀγαπῶ, οὔτε σὰν ἀδερφό. Τώρα μὲ χάνεις γιὰ πάντα... Τώρα σὲ μισῶ !... Πήγαινε !... Φύγε... Φύγε !...

ΠΑΥΛΟΣ.— Ἐγὼ ὅμως σ' ἀγαποῦσα πάντα... Σ' ἀγαπῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά...

σαν. Εἶχα ζαλιστεῖ.

... Ὁ Θεὸς ξέρει ἂν ἐγνώριζα τί ἔκανα ἐκείνη τὴ στιγμή. Ἀκόμα καὶ σήμερα δὲν μπορῶ νὰ παραστήσω τί αἰσθανόμουν.

... Θυμοῦμαι μονάχα πὼς ἔβγαλα ἀπ' τὸ ζουνάρι μου τὸ μαχαίρι, ὥρμησα ἀπάνω της κι' ἄρχισα νὰ τὴ χτυπῶ σὰν τρελλός, δεξιά, ἀριστερά, ἀπάνω, κάτω, παντοῦ, ὥσπου τὴν εἶδα νὰ σωριάζεται καταγῆς...

... Τὴν ἴδια στιγμὴ ἔπεσα κι' ἐγὼ λιποθυμισμένος κι' ἔμεινα ἐκεῖ ὥς μισὴ ὥρα. Ὅταν ξύπνησα, εἶδα δίπλα μου ξαπλωμένη τὴν Παρανία ποὺ εἶχε πλημμυρίσει ἀπ' τὸ αἷμα. Ἦταν νεκρή !

... Στὴν ἀρχὴ μ' ἔπιασε ἕνας κρύος φόβος καὶ θέλησα νὰ φύγω, νὰ κρυφτῶ. Γρήγορα ὅμως κατάλαβα πὼς ἡ ζωή μοῦ ἦταν ἀνόφελη χωρὶς αὐτὴ τὴ γυναῖκα κι' ἀποφάσισα νὰ πάω νὰ παραδοθῶ.

... Νὰ λοιπὸν πῶς ἔγινα φονιᾶς !

Καὶ ὁ Γκαραγκόφ τελείωσε τὴ διήγησί του μὲ τρεμάμενη φωνή :

— Ἄχ, Θεέ μου ! Πιστέψτε με, δὲν λυπᾶμαι ποὺ θὰ μὲ καταδικάσουν σὲ καταναγκαστικὰ ἔργα καὶ θὰ μὲ στείλουν στὴ Σιβηρία... Ἐκεῖνο ποὺ μὲ βασανίζει καὶ θὰ μὲ βασανίζῃ σ' ὅλη μου τὴ ζωή, εἶνε τὸ μυστήριο αὐτῆς τῆς γυναίκας, ποὺ τὴ σκότωσα γιὰ νὰ γλυτώσω ἀπ' τὸν ἔρωτά της καὶ ποὺ ἐξακολουθῶ καὶ πεθαμένη νὰ τὴν ἀγαπῶ...

MICHEL DELINES